

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-2 У. 3137/15
07.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., са боравиштем у с. ..., општина ..., ради поништаја решења Основног суда у Косовској Митровици, СУ. број V-33/2010-80-56-1 од 18.07.2012. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Основног суда у Косовској Митровици, СУ. број V-33/2010-80-56-1 од 18.07.2012. године.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, донетим у извршењу пресуде Управног суда II-1 У. 265/11 од 29.03.2012. године, тачком првом диспозитива, одлучено је да А.А., референту у Основном суду у Косовској Митровици, по сили закона престаје радни однос, због тога што је нераспоређена два месеца, а не постоји могућност да буде премештена на друго радно место. Именованој радни однос престаје 01.12.2010. године; Тачком два диспозитива оспореног решења, одлучено је да именована има право да се у року од 30 дана од дана престанка радног односа пријави Националној служби за запошљавање у складу са Законом о запошљавању и осигурању за случај незапослености.

Тужбом поднетом Управном суду 23.02.2015. године, тужилца оспорава решење туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреда правила поступка. Указује да је тужени орган донео садржински исто решење, као претходно решење, које је поништено пресудом Суда II-1 У. 265/11 од 29.03.2012. године. Сматра да су оспореним решењем повређене одредбе члана

133, 134. и 135. Закона о државним службеницима. Ово с разлога, јер тужени орган није применио критеријуме након доношења Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Основном суду у Косовској Митровици, односно који радници остају нераспоређени, уз претходно формирање комисије која би утврдила број запослених. Предлаже да Суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и тужиљу врати на рад на пословима и задацима које је обављала пре незаконитог престанка радног односа.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења, које је донето у извршењу пресуде Управног суда II-1 У. 265/11 од 29.03.2012. године, по налажењу туженог органа, као дан истека рока од два месеца од дана када је државни службеник остао нераспоређен утврђен је 01.12.2010. године.

Управни суд налази да тужени орган није поступио по правним схватањима и примедбама суда у погледу поступка, изнетим у пресуди Управног суда. Ово с разлога, јер је одредбом члана 131. став 1. тачка 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, број 79/05...104/09), прописано да државном службенику престаје радни однос по сили закона, ако је нераспоређен, а не буде премештен на друго радно место, наредног дана од протека два месеца од када је постао нераспоређен, што у конкретном случају, у вези са одредбом члана 90. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), којим је између осталог прописано да рок који је одређен по месецима завршава се истеком оног дана месеца који по свом броју одговора у дану у који пада догађај од кога се рачуна трајање рока, што је у конкретном случају 02.12.2010. године.

Одредбом члана 138. став 3. Закона о државним службеницима, прописано је да нераспоређеном државном службенику престаје радни однос ако у року од два месеца, не буде премештен у други државни орган.

Имајући у виду цитиране одредбе Закона, Управни суд налази да је оспорено решење тужени орган донео пре истека рока од два месеца од дана када је тужиља остала нераспоређена, чиме је поступио супротно одредби члана 138. став 3. Закона о државним службеницима.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведене повреде правила поступка оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и пресудом врати тужиљу на рад на пословима и задацима које је обављала пре незаконитог престанка радног односа, Суд налази да природа ове управне ствари то не дозвољава.

Са изнетих разлога, Управни суд је нашао да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, па је применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.05.2015. године, II-2 У. 3137/15

Записничар
Сандра Пауновић, с.р.

Председник већа-судија
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ